

angaaende 1921, det forstaaer jeg ikke. Det kan hverken være den højtærede Forsvarsministers eller det ærede Medlem Hr. J. A. Hansens Mening, at Forholdene ikke skulde være undergaaet nogen Forandring, eller at der er en lige saa vanskelig Opgave at varetage for det danske Militær i Sønderjylland i 1921, som der var i 1920. Det forekommer mig, at de Betragtninger, som i saa Henseende er anstillede, falder fuldstændig til Jorden, medmindre Hr. J. A. Hansen vil fastholde, at Forholdene i 1921 skulde være ganske ensartede med Forholdene i 1920, som den nugældende Lov var rettet paa.

Det ærede Medlem Hr. J. A. Hansen sagde derefter, at jeg havde rejst Spørgsmaalet om Folkenes Forbund. Jeg har allerede gjort opmærksom paa, at det ikke var mig, men det ærede Medlem Hr. Parkov; men det lader til, at begge de ærede Medlemmer, baade Hr. J. A. Hansen og Hr. Parkov, har overordentlig stor Lyst til at komme nærmere ind paa Drøftelsen af det. De siger ganske vist, at det er mig, der foranlediger Drøftelsen; men det, jeg gjorde, var simpelt hen at svare paa de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Parkov var fremkommet med, noget, som var ganske fornødent, fordi det ærede Medlem søgte at slaa det fast, hvis han ikke blev modsagt, at det, man kunde vente fra Folkenes Forbund, var et Paabud med Hensyn til Udvidelse af Militærvæsenet. Jeg gjorde opmærksom paa, at ifølge Pagten er lige det modsatte Tilfældet, og det, som det ærede Medlem Hr. Parkov i saa Henseende støttede af det ærede Medlem Hr. J. A. Hansen søgte at fremkalde Forestillingen om, det var, at man lige i de sidste Dage havde faaet et Vidnesbyrd om, at saadanne Paalæg, saadanne Raad eller Anvisninger, som det ærede Medlem Hr. Parkov udtrykte det, dem kunde vi ikke alene vente, men de vil ogsaa komme fra Folkeforbundet. Jeg vil gøre begge de ærede Medlemmer opmærksom paa, at det, som de sigter til, men som der egentlig — forekommer det mig — ikke var nogen som helst Anledning til at komme ind paa under en Drøftelse af denne Sag, det er ganske simpelt politimæssige Funktioner. Det har, som begge de ærede Medlemmer særdeles godt ved, intet som helst at gøre med det, man folkeretligt forstaaer ved og har udtrykt gennem Ordene: „militære Sanktioner“, intet som helst.

Jeg skal ikke lade mig friste til at komme ind paa denne Diskussion, som begge de ærede Medlemmer synes saa stærkt oplagte til, endogsaa, som sagt, under Henvielse til de sidste Dages Begivenheder. Med Hensyn hertil skal jeg blot gentage, at det har intet som helst med militære Sanktioner at gøre. Fra dansk Side vil det selvfølgelig fra alle Sider blive hævdet, at der her kun er Tale om rent politimæssige Funktioner.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa ny anbefale Forslaget til nærmere Overvejelse i det Udvalg, som vil komme.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Zahle har Ordet for en kort Bemærkning.

Zahle: Min Anledning til at bede om Ordet for en kort Bemærkning er den, at det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen, der har gjort Tjeneste i Garden, oplyste, at under Grønttorvsspektaklerne havde Garden faaet udleveret skarpe Patroner og stod altsaa med skarpladte Geværer. Snart siger man om Ministeriet Zahle, at det foretog sig slet ingenting lige overfor de Spektakler, der den Gang fandt Sted, snart at det har foretaget sig alt for meget. Sandheden ligger lige i Midten: vi har foretaget os, hvad der var nødvendigt for at slaa disse Uroligheder ned, hvilket ogsaa lykkedes os, og det lykkedes os under almindeligt Bifald den Gang. Hvad de skarpladte Geværer angaar, har jeg aldrig hørt eller vidst noget om dem før nu, da den ærede tidligere Gardist Hr. Sørensen fortalte derom. Jeg skal herom oplyse, at Grønttorvsspektaklerne varede i flere Dage og fik en særlig farlig Karakter derved, at Boulevardbanen just var under Bygning, og at de Materialer, der skulde anvendes ved dette Anlæg, desværre ogsaa egnede sig for Syndikalisterne til Brug imod Politiet. Politiet maatte i flere Dage kæmpe mod disse Syndikalister, og den københavnske Presse begik i vidt Omfang den Uforsigtighed Dag efter Dag at skrive, at nu var Politiet saa udmattet, at det ikke længere kunde holde Kampen gaaende; dette holdt naturligvis Modet oppe hos Syndikalisterne, hvilket ingenlunde var Pressens Hensigt. Under disse Forhold henvendte Københavns Politis sig, i Henhold til en Aftale af ældre Dato, til Militæret om Assi-